

Apie

Nekaltybę

bei

Skaistybę

Parašė
Kun. Jurgis Krokininkas.

1928 m.

„Sešupės“ spaustuvė, Marijampolėje.

NIHIL OBSTAT.

Die 28 septembris 1927 anno
Felix Bartkus
S. Th. Dr. Censor librarum

№ 2190.

APPROBATUR.

Vilkaviškis, 1927 an. Ostobris 31 die)

† **Antonius Eppus**

Ižanga.

Teko matyti Kreuznache (Vokietijoje) vienoje bažnyčioje krauju prakaituojančio V. Jėzaus paveikslą taip gyvai nupieštą, kad pažvelgus į jį žmogus negali nė akių atitraukti. Rodos, ne tik matai, bet ir jauti išreikštą Jėzaus veide baisų skausmą; žiūrint į jį iš akių ašaros nesulaikomai rieda.

Sumanęs rašyti apie nekaltybę bei skaistybę, karštai meldžiu Dievo, kad ir man padėtų taip gyvai ir įtikinančiai nupiešti ne spalvomis, bet žodžiais, nekaltybės bei skaistybės paveikslą, kad ma-lonūs skaitytojai persiimtų šventais nekaltybės jausmais ir visa savo širdimi pamylėtų tą „angelišką dorybę“. — Nupiešti tokį paveikslą reikėtų angeliško tos dorybės pažinimo, supratimo, pamylėjimo ir mokėjimo. Nors ir neturėdamas tų pri-valumų, vis delto drįstu imtis to kilnaus darbo, trokšdamas ateiti į pagalbą savo broliams ir se-selėms — lietuviams, kad jiems padėčiau išlaikyti ir išsaugoti tą dvasios ir kūno brangenybę.

Nekaltybė bei skaistybė.

I.

Nekaltybė yra dorybė, kuri suvaldo paleistuvingus geismus ir smagumus, kad jais ne daugiau naudotis, kaip mūsų luomo padėtis leidžia. Nekaltybės spindėjimas, žibėjimas ar kitoks apsi-reiškimas vadinasi s k a i s t y b ė, nors dažnai šis žodis yra vartojamas nekaltybės prasmėje. — Žmo-gus branginąs nekaltybę myli visa, kas tik yra nekalta, skaistu, tyra, padoru, o neapkenčia ir sau-gojas visokio šlykštumo, begėdiškumo, paleistu-vingumo. — Nekaltybė yra dvasios ir kūno. Dva-sios nekaltybė yra pražudoma begėdiškomis iš laisvos valios priimtomis mintimis, geismais, pa-sigėrėjimais ir kitais vidujiniais veiksmais; jei prie šių vidujinių veiksmių dar prisideda koki pavir-sutiniai darbai ar elgesiai, tada jau pražudoma ir kūno nekaltybė.

Nekaltybė yra trejopos rūšies: pirmoji ja u-n i k y s t ė s ar m e r g y s t ė s, antroji n a š l y s t ė s r trečioji m o t e r y s t ė s. — Apie pirmąją pakal-bėsiu toliau, o čia tik trumpai paminėsiu našlys-moterystę.

Našlystės nekaltybė, jei tinkamai laikoma, yra Dievui maloni ir gauna. Jo palaimą. Judita našlė nugalėjo didelę kariuomenę dėl to, kad pil-nai laikė našlystės nekaltybę, kaip liudija šie Šv. Rašto žodžiai: „Mylėjai skaistybę ir po sa-vo vyro nežinojai kito; todėl tai Viešpaties ranka

sustiprino tave ir todėl tu būsi pašlovinta per amžius“ (Judit. 15, 11). — Šv. Elenos, Elzbietos ir kitų našlių gyvenimas taip pat patvirtina šią tiesą. Jei įsižiūrėsime į šių laikų našlių gyvenimą, pamatysime, jog visi, kurie tik be tikro reikalo antru kartu eina į moterystę, beveik visuomet randa, anot mūsų dainiaus, „vargus, nelaimes, bėdas“. Kurie gi vargelį vargsta našlaudami, tie visuomet susilaukia gausios Dievo palaimos ir džiaugsmo. Taigi našliai ir našlės, branginkite našlystės nekaltybę ir laikykite ją nesuterštą ir be tikro reikalo neieškokite naujos moterystės.

Moterystės nekaltybė reikalauja, kad vedusieji neperžengtų jos ribų ir neardytų Dievo ir prigimties tvarkos. Naudodamiesi moterystės teisėmis tik reikale, moterystės nekaltybės nesuteršia ir nenusideda, bet, jeigu pasiduoda kūniškumui, kaip gyvuliai, kurie neturi proto, ant tokių pikta Dvasia turi galybę (Tob. 6). Žodžiu, juo mažiau kūniškumo, juo geriau, juo sveikiau sielai, protui ir kūnui. Ypatingai susilaikymas naudingas didesnėse šventėse, pasninko metu ir šv. Komunijos dienose.

Kadangi gera moterystė yra žmonijos gerovės pamatas, tad privalu žinoti, kad gerą moterystę sudaro tik tie, kurie išlaiko nesuteptą jaunikystės ar mergystės nekaltybę iki bažnytinio susituokimo laikui, kada gauna per kunigo tarpininkavimą Dievo palaimą ir naudojimosi teise. Ši sąlyga yra būtina ir štai dėl ko: 1) tik nekaltybę laikančių asmenų širdyse viešpatauja nekalta dvasiška meilė, kuri suveda juos

į porą, juos laimina ir lydi per visą sunkų moterystės gyvenimą; 2) tik toki visų pirmiausia yra verti priimti šv. Moterystės sakramentą ir ant tokių susituokimo metu nužengia gauši Dievo palaima ir prigyja jų širdyse ir sielose; toki išduoda sveiką, gražų ir gerą vaisių, nes jų jaunystės žiedo nepakando paleistuvystės kirminas. Nesutepta nekaltybė yra sveikas, tvirtas, skaistus indas, į kurį susituokimo metu Šv. Dvasia įpila savo brangias Dovanas. Praradusių gi nekaltybės vainikėlių, kad ir atgailaujančių, jau tas indas yra tartum sulipintas iš šukių ir neturi nei tokio skaistumo, nei tvirtumo ir dėl to, jų moterystė dažniausia yra nelaiminga. — Taigi jaunikaičiai ir mergelės, kurie (os) rengiatės moterystėn, pamylėkite ir saugokite nesuteptą nekaltybę, nes tik tada moterystėje būsite laimingi. Žinokite, kad į moterystę eidami ir po susituokimo jos teisėmis padoriai naudodamiesi nekaltybės nepražudote, tik ją pakeičiate moteryste, kuri taipgi yra Dievui maloni, nes Dievas ją įsteigė ir palaimino tardamas: „Veiskitės ir dauginkitės“ (pradž. 1,28). — V. Jėzus taip pat laimino moterystę ir pirmą stebuklą padarė susituokusiems, permainydamas vandenį į vyną. Šv. Paulius moterystę vadino „didžiu sakramentu“ (Efez. 5) ir įsako, kad „moterystė būtų visų gerbiama ir moterystės patalas nesuteptas“ (Žyd. 13, 14).

Jaunikystės ir mergystės nekaltybė yra garbingiausia ir turi tris laipsnius. Pirmasis laipsnis yra paprastoji nekaltybė, kuri reikalauja, kad žmonės ją mylėtų, nepasiduotų begėdiškoms mintims kalboms ir nedoriems elgesiams. Tokiame laips-

nyje privalo gyventi visi žmonės, bet jis nekliudo eiti moterystėn ir po susituokimo naudotis jos teisėmis. Antras laipsnis yra nepaprasta arba tobula nekaltybė. Ji yra ta pati paprastoji nekaltybė, tik pakelta aukšty, geros valios pasižadėjimu Dievui laikyti ją nesuteptą pasiskirtu tam tikru laiku. Paskirtam laikui pasibaigus, jei tas pasižadėjimas nebus pratęstas arba atnaujintas, tobuloji nekaltybė virsta paprasta, ir grįžta į pirmąjį laipsnį. — Trečias laipsnis yra tada, jei kas pasižada Dievui laikyti nesuteptą nekaltybę per visą savo gyvenimą, ir tada ji vadinasi amžinąja. Amžinoji nekaltybė yra aukščiausia ir tobuliausia savo esmėje. Ji yra garbingiausia ir Dievui maloniausia, bet, kad ją pasiekus ir užlaikius reikalinga ypatingos Dievo malonės, kurią gauna tik išrinktieji ir tvirtos valios žmonės. Ji yra maloniai kvėpanti balčiausia ir skaisčiausia dvasiška lelija, išaugusi ir pražydusi Dievo meilės darželyje. Jai pirmiausiai „inka „angeliškos dorybės“ vardas. Asmuo, šia nekaltybe pasižymėjęs, visą savo kūno ir sielos meilę atiduoda V. Jėzui, su Juo vienijasi, su Juo susiriša tampriausiu meilės ryšiu ir gali sakyti: „Mylimasis mano man, o aš jam“ (Giesm. Giesm. 2, 16). Tokioje nekaltybėje gyveno šv. mergelė Marija, šv. Juozapas, Marijos sužadėtinis, šv. Jonas apaštalas, šv. Cecilia, šv. Agnietė, šv. Aliojizas, šv. Kazimieras, šv. Stanislovas Kostka ir daug kitų jaunikaičių ir mergelių. Nors šis nekaltybės laipsnis yra tobuliausias, bet, pasitaikius tikram reikalui, jis moterystėn eiti nedraudžia, (nes pats įstojimas moterystėn nekaltybės vainiko nenaikina ir net nekeičia tik griežčiausiai draudžia naudotis mo-

terystės teisėmis arba net leistais lytiškais malonumais ir reikalauja visur ir visada pilniausio ir tobuliausio nekaltybės pamylėjimo ir išlaikymo. Kad taip yra, turime aiškiausią pavyzdį šv. mergelės Marijos su šv. Juozapu sėdintukime. Juodu abudu buvo pasižadėję Dievui gyventi amžinoje nekaltybėje, o bet gi, reikalui esant, susituokė moterystėn, kurioje gyveno kaip du angelėliai ir ne tik nesinaudojo moterystės teisėmis, bet taip visoje pilnybėje laikė Dievui pažadėtą nekaltybę, kad jai dar suteikė ypatingo šventumo ir skais-tumo. Bažnyčios istorija žino ir daugiau panašių moterystėn. Pav., taip gyveno šv. Cecilija su savo vyru Valerijonu, šv. Kunegunda su Boleslavu, bet toki atsitikimai labai reti ir yra kaip išimtis.

P a s t a b a. Pasitaiko, kad jauni žmonės, ypač merginos, prisiskaitę ar prisiklausę apie nekaltybės kilnumą, užsidega noru joje gyventi ir neapsigalvoję padaro įžadus (kad ir privačiai) gyventi amžinoje nekaltybėje, o paskiau arba juos sulaužo ir sunkiai tuo nusideda Dievui, arba graužiasi per visą gyvenimą. Čia taip svarbiame reikale nereikia skubėti. Jei kas jaučia patraukimą į taip kilnų gyvenimą, tegul pirmiausiai nuoširdžiai prašo Dievo, kad duotų pažinti, ar tikrai tai yra Dievo balsas ir Jo valia. Toliau tegul pasitaria su dievobaimingais žmonėmis, o ypač su savo dvasios vadovu ir tik gavęs atitinkamą pritarimą gali daryti Dievui pasižadėjimų ir tai išsyk tik apribotam laikui.

Amžiną nekaltybę galima pasirinkti tik po rimto savęs išmėginimo ir patariant dvasios vadovui.

II.

Pažinę nors šiek tiek nekaltybės bei skaistybės esmę, susipažinę su jos rūšimis ir laipsniais, išžiūrėkime arčiau ypatingai į jaunikystės ir mergystės gražumą, vertę ir naudą.

1) Nekaltybės bei skaistybės gražumas. Jau pats vardas nekaltybė, skaistybė rodo šios dorybės grožį, nes kas nekalta ir skaistu, tas taip pat ir gražu. Daug turime pasaulyje gražių daiktų, kurie daro mums malonumą, kuriais mes gėrimės, bet nekaltybės bei skaistybės gražumas viršija visų mums žinomų daiktų grožybę, ir dėl to Šv. Dvasia ypatingai pabrėžia nekaltybės [reikšmę šiais žodžiais: „O kaip graži nesutepta giminė su skaistumu! nes jos atmintis nemirtinga ir žinoma ir pas Dievą ir pas žmones“ (Išm.4,1). Šiam balsui pritaria dangus ir žemė, tad ir mes pritardami šaukime: „O kaip graži nekaltybė su skaistybe! Tai didžiausias ir gražiausias žmonijos papuošalas! Viešpatie, papuošk ir mus ta grožybe ir duok mums ją tikrai pažinti, pamylėti ir branginti!“

Jaunikaičiai ir mergelės! į jus ypatingai kreipiuosi, rodydamas, kur yra tikras gražumas! Štai juk paties Dievo pagirta nekaltybė. Tad neieškote biaurių ir paikių madų, bevaikydami tuščias pasaulio grožybes!

Nesikrimskite, jei negalite pasipuošti brangiais sulig paskutine mada, parėdais; žinokite, jog visa tai yra tik tuštybė ir akių dūmimas. Brangus jaunime, žinau, kad tau rūpi gražumas, taigi jo ir ieškok; bet žinok, kad šio pasaulio taip labai branginamas ir paršemas gražumas dažnai būva apgaulingas ir pragaištingas, taigi su juo būk la-

bai atsargus. Nepaisyk jei tave kas dėl to papeiks ar pajuoks, o gal ir atstums; tą daryti gali tik neišmanėliai ir šio pasaulio tuštybių šalininkai, bet ne rimti ir protingi žmonės. — Nori įgyti tikrą gražybę, tai pamylėk Šv. Dvasios išgirtą nekaltybę, pasipuošk ja savo kūną ir sielą; o tada, būsi tikrai gražus, tada įtiksi Dievui ir žmonėms ir pats galėsi tuo pasidžiaugti ir pasigėrėti. Nekaltybė tai gražiausias ir išganingas jaunimo pasipuošimas, tai tikras jo gražumas.

2) *Nekaltybės bei skalstybės vertė* Daug turime pasaulyje brangių dalykų, bet nekaltybės vertė nepalyginamai yra didesnė. Tegu nieks nemano, kad aš perdedu. Kad tiesą sakau, įrodysiu šv. Rašto žodžiais. Šv. Dvasia tartum ieško visame pasaulyje, norėdama surasti taip brangų dalyką, su kuriuo Ji galėtų palyginti nekaltybės vertę, bet nesuracius liūdnam taria: „Jokia kaina neatsveria susilaikančios sielos“ (Ekls. 26,20) arba kitaip tariant: nėra pasaulyje tokios brangenybės, kuri galėtų lygintis su nekaltybės vertė. Brangus jaunime, ir vel į tave kreipiuosi, rodydamas tau nekaltybės vertę. Gal ne vienas jūsų liūsta, kad neturi turtų, kraičių, pinigų ir kitų šio pasaulio brangenybių. Bet gal maža kas jūsų mato, kur yra tikra brangenybė ir ne daug kas jos ieško, maža kas ją brangina. — Visi šio pasaulio turtai, tai šiukšlės, o tikra brangenybė, tai Dievo duota ir Šv. Dvasios išgirta nekaltybė. Nekaltas, kad ir vargingas jaunimas, nepalyginimai yra brangesnis už turtuolius pasileidėlius anot šių šv. Rašto žodžių: „Daug dukterų susikrovė turtų, tu perviršijai visas“ (Patarl. 31,29.).

Kas gi yra ta, kuri aukščiau kitų iškyla ir viršija visas kitas? Tai ta protingoji ir išmintingoji siela, kuri bijo Dievo, Ji myli ir dėl Jo meilės labiau pamylėjo nekaltybę, negu šio pasaulio turtus, negu kūno smagumus.

Kadangi nekaltybė yra tokia brangi, todėl ant jos tiek daug yra visokių užpuolikų, norinčių ją pavogti arba išplėšti; dėl to visi tie, kurie nekaltybėje gyvena, privalo nuolat būti, nuolat kovoti. Kas toje nuolatinėje sunkioje kovoje tvirtai išsilako iki galui, tas daug nuopelnų susirenka pas Dievą, tas didesnės garbės yra vertas, negu garsiausi karžygiai nugalėję savo stipriausius priešus, nes, anot patarlės, „lengviau nugalėti kitų stiprumus, negu savo silpnumus. Juo ba, kad šis silpnumas dažnai esti stipresnis už dideliausius stiprumus. Tiems nugalėtojams tinka šv. Rašto žodžiai: „Tokiems bus amžina garbė, kurie galėjo peržengti, o neperžengė, daryti pikta ir nedarė“ (Ekli.31,10). Daugiau pasakysiu: nugalėti taip smarkius palinkimus, reiškia daugiau, negu didžiausią kovą laimėti, reiškia beveik stebūklus daryti (Ekli. 31,9).

Kodėl taip, lengva suprasti. Paprasti kovotojai tik retkarčiais susitinka su savo priešais ir, jei juos nugalė, jau turi ramybės; o čia mes savo priešą nuolat savyje nešiojame, jis nuolat mus užpuodinėja ir laukia progos, kad mus parblokštų. Jeigu mes jį pergalime, jo užpuolimui atmušame, jis vėl pirmą progą pasitaikius mus puola ir dažnai dar su didesniu įnirtimu. Ir taip per visą beveik gyvenimą turi žmogus kovoti.

Teisingai pasakė Jobas: „Žmogaus gyvenimas yra kovojimas“ (Job. 7, 1). Laimingas, kuris

ta kovą iki galui išlaiko, nes tas ne tik „daro stebūklingus daiktus“ (Ekl. 31, 9), ne tik pelno gausų užmokestį, bet dar nupina sau gražiausią pergalejimo vainiką iš brangiausių gėlelių, pražydusių Kristaus darželyje, pelno sau amžiną ramybę ir garbę danguje. Bet tegu nieks nenusigąsta tos nuolatinės ir sunkios kovos, nes čia kovoja ne vien silpna mūsų žmogystė, bet kovoja žmoguje pats Kristus, kuris iš žmogaus reikalauja tik gero noro ir pritarimo. Kiekvienam už skaistybę kovotojui Viešpats sako: „Nebijok, aš tave sušelpiau“ (Iz. 41, 13). Tikėkime tvirtai Viešpaties žodžiais ir sušelpiti Jo galinga malone stokime drąsiai kovon su nekaltybės bei skaistybės priešais, o tikrai laimėsime ir tą brangiausią žemčiūgą nesuterštą išsaugosime.

3) *Nekaltybės nauda.* Jeigu nekaltybė taip graži ir brangi, kaip aukščiau matėme, tad jau savaimė suprantama, jog toji nekaltybė yra ir naudinga. Ypatingai ji savo mylėtojus štai kuo apdovanoja:

a) *kūno sveikata, veido skaistumu, akių aiškumu* (Dr. V. Foersteris), o taip pat ir ypatingu malonumu. Nekaltybėje gyvenantieji kvepia ir žiba, kaip mūsų darželių lelijos, kaip mūsų pievų ir laukų gėlės ir dėl to dainose mūsų broleliai, nekalti berneliai, meiliai vadinami, balti dobilėliai, raudoni bijūnėliai“ ir t. t., o mūsų seselės, nekaltos mergelės „žibutės, radastėlės, baltos lelijėlės, žalios rūtelės“ ir t. t. Rūtelė, Lietuvos mergaičių numylėta, yra nekaltybės simbolis. Tik nekaltybėje gyvenantieji turi teisės puoštis kvepiančiais žolynais, ypač rūtų vainikėliais.

b) *Sąžinės ramybe.* Kaip begėdystė be galo sąžinę erzina, taip nekaltybė suteikia jai didžiausios ramybės, kuri viršija visoki smagumo jausmą. O toji ramybė yra taip maloni, kad, anot šv. Rašto žodžių, ji yra tartum nuolatinis pokylis (Patarl. 15, 15).

c) *Padoria linksmybe.* Visi, kurie pergali kūno pageidimus bei gašlumus, turi kuo pasidžiaugti, o jų džiaugsmo nedrumsčia jokia baimė nei nuliūdimas. Nekalta ir skaisti siela visuomet linksmiasi ir džiaugiasi Viešpatyje, anot šių žodžių: „Mano širdis ir mano kūnas linksmiai šūkauja gyvajam Dievui“ (Ps. 83, 3).

d) *Proto aiškumu,* nes kūno pageidimų debesiai nekaltiems neužtemdo dvasios šviesybės. Vienas Italų fiziologas prof. Montagazza rašo: „Visi vyrai, ypač jaunikaičiai gali, patirti patys skaistumo geradarybių: atmintis yra greita ir gyva, mintis vikri ir vaisinga, valia tvirta, o charakteris įgyja tokios energijos, kokios ištvirkėliai visai nepažįsta.“ Nors čia kalbama apie vyriškus, bet be abejonės tai tinka ir moteriškoms. V. Jėzus pasakė: „Nekaltieji Dievą regės“ t. y. šiame gyvenime dvasios ir proto akimis regės ir supras Dievo tiesas, o ateityje regės Dievą Jo Asmenyje (Mat. 5, 8).

c) *Naudingu darbštumu.* Nekaltos sielos yra tikros dvasiškos bitelės. Kaip bitelės, kurios per visą gyvenimą pilnoje nekaltybėje renka sveiką skanų medų nuo visokių gėlelių ir nežino tinginiavimo, taip nekaltybe pasižymėję žmonės yra visuomet darbštūs, o jų darbai pašvęsti Dievo meile duoda didelės naudos žmonijai. Kaip

bitelės ieško tik kvėpiančių ir sveikų gėlių, o bėga nuo visokio nešvarumo, taip ir nekaltybės mylėtojai šalinasi nuo visokių šlykštybių, o ieško vien tik to, kas yra sveika, skaistu ir naujinga.

f) Karališku vardu. Nekaltybėje gyvenančios sielos yra tikros karalaitės, nes jos yra dangaus Karaliaus sužieduotinės ir geriau valdo savo žemus palinkimus, negu žemės karaliai savo valdinius.

g) Ypatinga Dievo prietelyste. Šv. Rašta. sako: „Kas mėgsta širdies tyrumą, turės prietelį Karalių“ (Dievą) (Patarl. 22,11). — Nekaltieji, štai jūsų artimiausia prietelystė su Dievu, o Šv. Kristaus Motina Marija jūsų globėja, nes Ji yra „Mergelių Mergelė“, „Mergelių Karalienė (Litan Lor). o jūs esate Jos pavaldiniai.

h) *Kitų dorybių įgijimu.* Nekaltybėje visumet vaikščioja su kitomis dorybėmis drauge, ypatingai su meile ir pasižeminimu, kurios yra tikros jos seselės. Niekas nesidžiaugs nekaltyste, jei jo širdyje nebus meilės ir pasižeminimo. Kaip mūsų nuotakas visumet lydi jos pasirinktos draugės, taip Kristaus sužieduotinę, nekaltą sielą, lydi visokios dorybės, o ypač meilė ir pasižeminimas. — Be to nekaltybė apdovanoja savo mylėtojus visokiais gerais darbais. Šv. Gregorius aiškiai sako: „Nei nekaltybė negali būti be gerų darbų, nei geri darbai be nekaltybės“. — Taigi matome, kad dangiškojo Karaliaus sužieduotinė t. y. nekalta siela, savo pulke turi kilniausias dorybes, o jos kraitis, visoki geri darbai.

i) *Pirmąją vletą* pas V. Jėzų ant žemės ir danguje. Šv. Jonas Apašalas gyveno pilnoje amžinoje nekaltybėje, taigi jis turėjo laimės glaustis prie V. Jėzaus Širdies (Jono 13, 23). Kiti gi Apaštalai ar taip kad ir šventi, bet vedę žmonės jau tik prie V. Jėzaus šono arba iš šalies artinosi. Kurie gi nekaltybei yra nusidėję, jau tik prie V. Jėzaus koju klūpo, kaip, Marija Magdalena.

Danguje yr tas pat, kaip matome iš šių šv. Jono žodžių: „Nekalti seka paskui Avinėlių, kur tik Jis eina“ (Apr. 14, 4).

Štai žiupsnelis dovanų, kurias teikia nekaltybė savo mylėtojams. Argi jos ne gražios, ar ne brangintinos, argi jų neverta ieškoti? Bet žinokime, kad dar čia ne visos, dar jų yra daug daugiau, kurias gausime, jei tik tikrai nekaltybę pamylėsime.

III

Prisižiūrėkime, kaip nekaltybę visi ir visada brangina.

1) Pats V. Dievas nekaltybę labai brangina, jos mylėtojus laiko ypatingoje savo globoje ir gausiai apdovanoja.

Šios tiesos įrodymui Šv. Rašte Senojo ir Naujojo Įstatymo randame užtektinai argumentų ir faktų. Pradėkime nuo Senojo Įstatymo. Sename Įstatyme pilna tobula amžinoji nekaltybė buvo visai nežinoma, bet randame nemaža jaunikaičių ir mergelių gražiai laikančių nesuterštą paprastą nekaltybę iki susituokimui moterystėn ir po susituokimo podoriai gyvenančių sulig Dievo ir prigimties įstatymais.

Nors šitokia nekaltybė yra žemesniojo laipsnio, betgi jau ir ji Dievui maloni, o jos mylėtojus Dievas rūpestingai globoja, kaip rodo žemiau paduoti pavyzdžiai. — Jokubo sūnus Juozapas parduotas savo brolių Aigiptan, pateko paleistuvystės lizdan. Jis, kaipo nekaltybės mylėtojas, „buvo gražaus veido ir dailios išvaizdos“ (Prad. 39,9), taigi puolė į akis visoms moteriškoms, bet labiausia įsimylėjo į jį jo ponija, o Putifaro žmona, ir dažnai kalbino, kad su ja svetimoteriautų. Skaistus jaunikaitis Juozapas tuos prikalbinėjimus griežtai atmesdavo tardams: „Kaip aš galiu daryti tą pikta ir nusidėti mano Dievui“ (Prad. 39,9)?

Vieną kartą, kada Putifaro nebuvo namieje, o Juozapas vienas likosi kambariuose, užsipuolė ant jo begėdė Putifarienė, pagriebė jo drabužio kraštą ir prievarta norėjo jį patraukti svetimoterystėn. Juozapas bijodamas, kad tokia smarki pagunda jo nepergalėtų, paliko savo drabužį užpuolikės rankose, o pats pabėgo.

Putifarienė tuo labai pasižeidė ir apskundė Juozapą tuojau savo žmonėms, o paskui ir sugrįžusiam vyrui, būk Juozapas norėjęs su ja svetimoteriauti ir tik jai sušukus, palikęs savo drabužį ir išbėgęs. Putifaras įtikėjo melagingiems savo pačios žodžiams ir nekaltą Juozapą įmetė kalėjiman, kur gana ilgai kentėjo. Bet Dievas ir kalėjime nekaltybės mylėtojo neapleido, tik išmėgino jo tvirtumą ir parodęs visiems, kaip nekaltybę reikia mylėti, išliuosavo jį iš kalėjimo ir padarė pirmuoju prie Karaliaus sosto ir viso Aigipto valdovu. — Štai dar kitas atsitikimas.

Babilono mieste gyveno turtingas žydas, var-

du Joakimas. Jis vedė žmoną „labai gražią ir dievobaimingą mergele vardu Zuzaną“ (Dan. 13,2).

Nepaprastas Zuzanos gražumas visus traukė, bet ypatingai įsimylėjo į ją kūniška meile du to miesto seniū, kuriuodu buvo tais metais savo tautos (žydų) teisėjais. Juodu ieškojo progos, kaip galėtų ją prikalbinti arba net priversti, kad su jais svetimoteriautų.

Proga pasitaikė tokia. Didelio karščio dienoje Zuzana vaikščiojo sode su tarnaitėmis ir įsimanė nusiprausti; tad liepė tarnaitėms uždaryti sodo duris ir pasiuntė jas atnešti muilo ir kitų reikalingų daiktų, o nežinojo, kad tuodu seniū yra pasislėpę sode ir ją sekė savo akimis. Kai tik tarnaitės pasišalino, juodu puolė prie Zuzanos ir kalbino, kad su jais susidėtų; o jei to nepadarys, tai ją apskusią, būk ji su kažkokiu jaunikaičiu buvo susidėjusi. Zuzana atsidusus tarė: „geriau man patekti į jūsų rankas, negu nusidėti Viešpaties akivaizdoje“ (Dan. 13,23), ir ėmė visu balsu šaukti pagalbos. Tada ir tuodu seniū pradėjo rėkti ir vienas pribėgęs atidarė sodo duris. Išgirdę riksmą subėgo tarnai ir kiti žmonės. Tuodu seniū įskundė melagingai nekaltą Zuzaną, būk ji svetimoteriavus su vienu jaunikaičiu, kuris, girdi, jiems ištrūkęs iš rankų.

Visi nustebo išgirdę tokį skundą, nes apie Zuzaną iki šiol nieks blogo žodžio nebuvo girdėjęs. — Rytojaus dieną buvo teismas ir tuodu seniū uždėję rankas ant Zuzanos galvos prie visų susirinkusiųjų paliudijo, kad juodu patys savo akimis yra matę, kaip Zuzana buvo susidėjus su kažkokiu jaunikaičiu, kuris nuo jų pabė-

gęs ir tik Zuzana nenorinti jo išduoti. — Minia ir parinkti teisėjai įtikėjo melagingiems skundėjų žodžiams ir nuteisė Zuzaną mirti. Zuzana tada sušuko: „Amžinasis Dieve! tu žinai, jog suklastotą liudijimą prieš mane davė ir štai mirštu nieko to nepadarius, ką šitie piktai prieš mane sumanė“ (Dan. 13,42-43). Dievas išklausė jos balso ir „kada vedė ją mirtinį, sukėlė Viešpats jauno vaikelio vardu Danielius, Šventąją Dvasią ir sušuko didžiu balsu: nekaltas aš esu šio kraujo“ (Dan. 13,44-45) ir toliau paaiškino, jog Zuzana yra nekaltai nuteista ir liepė grįžti teisman. Tada Danielius prašė atskirti tuodu seniu ir atskirai juodu klausinėjo, kur po kokių medžių matė susidedanti. Jų dviejų atsakymai nesutiko tarp savęs, nes vienas iš jų parodė vieną vietą ir medį, o kitas kitą ir taip juodu buvo sugauti beme-
luojant. Tada žmonių susirinkimas paleido ir labai pagerbė nekaltąją Zuzaną, o tuodu melagiu nužudė. — Aprašyti čion atsitikimai, paimti iš Šv Rašto Senojo Įstatymo aiškiai rodo, kaip Dievas nekaltybės mylėtojus ir už ją kovotojus ypatin-
gai globoja ir išaukština. Juozapą iškėlė viso Aigipto valdovu, o Zuzaną stebūklingu būdu išgelbėjo nuo mirties.

Ieškodami daugiau įrodymų, pereikime Naujojo Įstatymo dirvon. Tik Naujame Įstatyme nekaltybės pasirodo visoje savo grožybėje, kilnybėje ir neapsakomoje vertėje. Duris šiton šventovėn atidarė Šv. Mergelė Marija, Jėzaus Motina. Ji pirmoji iš Adomo ir Ievos vaikų suprato ir pažino nuodugniai tobulos amžinosios mergystės vertę, ją pamylėjo, ją sau išsirinko ir dėl to savo

jaunystės pradžioje atidavė Dievui savo kūno ir sielos nekaltybę pasižadėdama gyventi visą savo amžių tyriausioje ir pilnoje nekaltybėje.

Tobuliausia nekaltybės meilė perėmė Marijos kūną ir sielą taip, kad be jos negalima Marijos nė įsivaizduoti. Marija pirma pasiekė tobuliausios nekaltybės aukščiausiojo laipsnio pačią viršūnę; ten Ji sėdo nekaltybės sostan, ten ir šiandien Ji garbingai viešpatauja šalia savo Sūnaus Jėzaus Kristaus, „nekaltumo Mylėtojo“, „Mergelių skaistumo“, (Lit. Saldž. V. J. Vardo). Kas tik kalba apie Mariją, tas visomet mini Jos nesuteptą mergystę. Izaijas pranašas dvasios akimis mato būsimąją Kristaus Motiną ir skelbia Jos mergystę: „Štai mergelė pradės ir pagimdys Sūnų“ (Iz. 7,14). Tą pranašystę vykindamas, Dievas siunčia angelą Gabrielių, kad praneštų Marijai Jos aukštą paskyrimą. Šv. Lukas, aprašydamas tą įvykį, pažymi pirma Marijos mergystę, negu Jos vardą: „pasiūstas yra angelas pas mergelę... „mergelės vardas buvo Marija“ (Luk.1,27), tartum Marijos mergystė yra didesnė Jos žymė, negu vardas. Šv. Bažnyčia Mariją vadina visomet mergele ir to mokina visus tikinčiuosius.

Dieviška motinystė ne tik nepakenkė Marijos mergystei, bet dar jai suteikė didesnę vertę, dėl to Šv. Bažnyčia vadina Mariją: „Motina tyriausioji, skaisčiausioji, nepalytėtoji, nesuteptoji“ (Lit. Lor.) ir tuo išreiškia Jos tobuliausios mergystės žymes, kurios yra suderinamos su dieviškos motinystės garbe. Garbingi pavadinimai „Šventa Panų Pana, Karalienė panų“ (Lit. Lor.), Marijos tyriausią mergystės nekaltybę taip aiš-

kiai nusako ir Jos kilnumą taip išaukština, kad jau daugiau nieko ir pridėti negalima. — Tobuliausioji mergystės nekaltybė yra tartum įsikūnijus Marijoje. Ta dvasiška šventa gėlėlė papuošė Marijos asmenį, suteikė Jai antžemiško gražumo, malonumo ir kvėpėjimo tiek, kad Ji prie savęs traukte traukia ne tik tyras sielas, bet, jei taip galima sakyti, net patį Dievą. — Turėdami prieš akis taip aiškų ir gražų Marijos tobuliausios nekaltybės paveikslą, pažiūrėkime, kaip Dievas Ją myli, kam Ją skiria, kaip Ją išaukština. — Dievas ypatinga meile pamylėjo Mariją, paskyrė dieviškon motinystėn ir išaukštino virš visų žmonių ir angelų. Dangiškasis Tėvas priima nekalčiausią Mariją per savo mylimiausiąją dukrelę. Dievo Sūnus apsirenka Ją sau motina. Šv. Dvasia skiria Ją savo sužieduotine. Šv. Trejbė padarė savo tobuliausiam ir nekalčiausiam kūriniui didžiausią stebūklų stebūklą: Marija be vyro tapo motina ir gimdo neprarasdama mergystės, o mirus yra paimta dangun su siela ir kūnu ir tapo dangaus ir žemės Karalienė. — Štai kaip Viešpats Dievas išaukštino tobuliausią Marijos nekaltybę.

Apaštalu tarpe šv. Jonas pasižymėjo jaunikystės nekaltybe, del to ypatingai mylėjo jį V. Jėzus, leido jam meilingai glaustis prie savo dieviškos Širdies, davė jam geriau save pažinti, o mirdams pavedė jam savo nekalčiausiąją Motiną, o jį savo Motinai: „Štai tavo sūnus, štai tavo motina“ (Jon. 19, 26-27). — Rašydamas Evangeliją šv. Jonas iškyla aukščiau už kitus evangelistus savo nekaltybės sparnais, pasiekia dan-

giškas aukštybes ir pradeda savo Evangeliją, aprašydamas V. Jėzaus dievystę: „pradžioje buvo Žodis. Žodis buvo pas Dievą ir Žodis buvo Dievas... Tas Žodis tapo kūnu“... (Jon. 1.). Čia jau aiškiai matome, jog tobula nekaltybė Dievą regi, Dievą pažįsta, Dievą aprašinėja, Dievo paslaptis apreiskia.

Šitie keli pavyzdžiai, iš Senojo ir Naujojo Įstatymo knygų paimti, aiškiai rodo, kaip nekaltybė „yra žinoma pas Dievą“ ir kaip Dievas nekaltybės mylėtojus laiko ypatingoje savo globoje ir arti Savęs ir kaip juos išaukština.

2) Pažinę, kaip nekaltybė brangi ir reikšminga Dievo akyse, pažiūrėkime, kaip ją įvertina žmonės.

Žmonės bendrai labai brangina nekaltybę ir tai daro ne tik šventi ir geri, bet net patys nusidėjėliai, jei tik jie da nėra visiškai sugyvuļėję.

Šventieji nekaltybę laiko didžiausioje pagarbėje. Šv. Ambraziejus sako: „nekaltybė kyla iš Dievo, nes Dievas ją iš dangaus atnešė žemėn? Šv. Jonas Auksaburnis vadina ją „angeliška dorybe, nes ji žmones lygina su angelais ir net aukščiau stato nei angelus“. Tą patį sako šv. Bazilijus ir kiti Bažnyčios Tėvai. Šv. Ambraziejus kiekvieną nekaltą sielą vadina karaliene, nes ji yra dangiškojo Karaliaus sužieduotinė. Bet negana girdėti šventųjų balsą, pažvelkime į jų darbus, o tada aiškiai įsitikinsime, kad šventieji nekaltybę labiau brangina negu turtus, sveikatą ir gyvybę. Šventai Agnietei turtingas ir garbus jaunikaitis Simfronijus siūlo didelius turtus ir kalbina ją ne paleistuvystėn, tik moterystėn, bet šventoji mergelė

jam atsako: jau esu kitam pasižadėjus, kuris mane brangesnėmis dovanomis apdovanojo... Jo dovanos neapkainojamos, Jo turtai neišsemiami... Dangus ir žemė Jo klauso... Jo gražumu stebisi saulė... Argi gali norėti Simfronijau, kad aš Jo išsižadėčiau ir tau savo ranką atiduočiau? Taipgi šv. Zuzaną kalbino moterystėn imperatoriaus sūnus, bet šv. mergelė buvo pažadėjusi V. Jėzui savo nekaltybę, taigi atstūmė žemiškojo karalio ranką. Abidvi minėtos mergelės tai, yra, Agnietė ir Zuzana dėl to, kad nesutiko sulaužyti nekaltybės apžado, buvo pasmerktos mirti ir gavo nevystantį mergystės ir kankinės vainiką amžinybėje. — Šv. Kazimieras ir Stanislovas Kostka taipgi pamylėjo labiau nekaltybę negu turtus, sveikatą ir gyvybę.

O, jūs Lietuvos berneliai ir mergelės, įsidėmėkite gerai aukščiau parodytus pavyzdžius ir jais sekite. Šventųjų garbingas pagundų pergalejimas ir mus teismokina pagundas nugalėti; jų tvirtumas tesutvirtina mūsų silpnumą.

Nekaltybę brangina ne tik šventieji, bet ir paprasti žmonės, o net nekaltybei nusidėję. Stabmeldystės laikais Romoje visokia begėdystė be galo buvo išsiplatinusi. Paleistuvystė viešai buvo garbinama dievaitės Veneros vardu. Betgi tie patys Veneros garbintojai—paleistuviai lenkdavo galvas, puldavo ant kelių arba net ant veido prieš Vestales, kurios kurendavo ugnį dievaičiams ir laikydavo iki 30 metų amžiaus mergystę. — Neieškodami gilioje stabmeldystės senovėje pavyzdžių, pažvelkime į mūsų laikus. Romos katalikų dvasiškija šalia kunigystės šventimo yra žmonių ger-

biama taip pat ir dėl celibato arba nuo moterystės susilaikymo. Kad taip yra, galima suprasti palyginant Romos katalikų kunigų pagarbą su unitų kunigų taip pat katalikų pagarbą, kurie yra vedę ir gyvena moterystėje. Unitų kunigų pagarbą yra daug mažesnė dėl celibato stokos.

Vienas gydytojas, rusas pravoslavas (Dr. Šipulinskis), ištyręs, kad katalikų tarpe yra nemaža laikančių nekaltybę, štai ką pasakė: „I susilaikančius katalikus žiūriu su didele pagarpa ir juos laikau pakilusiais į aukštesnę sritį, o katalikystei turiu pripažinti nežemišką jėgą, jeigu ji įstengia suvaldyti žmoguje smarkiausius kūniškus jausmus ir palinkimus. Gyvendams įvairiose vietose, kitų tikėjimų žmonėse to apsireiškimo nesutikau. Patvirtinimui, kaip nekaltybė žmonių yra branginama, štai dar vienas skaudus ir graudus atsitikimas. Vokiečių jūroje (1913 m.) nakties metu užsidegė laivas. Keleivių tarpe kilo didžiausia išgąstis: visi bėgiojo ieškodami išsigelbėjimo. Viena inteligentė mergina, kliksmo pabudinta iš miego, išbėgo vienmarškinė iš miegamojo kambario ir dairosi, kas čia darosi ir kaip išsigelbėti. Pamatęs ją koksai sugyvuolėjęs vyriškis pagriebė savo kajutėn ir prievarta ją išgėdino. Ištrūkus iš žvėriškų begėdžio rankų, mergina puolė tiesiog vandenin jau neišsigelbėjimo ieškodama, bet mirties. Atplaukęs pagalbon laivelis, išgriebė nelaimingąją, o ji kruvinomis ašaromis verkdamą šaukė: „kas man gyvybė, jei žveris-žmogus išplėšė man net už gyvenimą brangesnę mergystės skaištybę“! Noras nusizudyti po nelaimingo atsitikimo yra griežtai smerktinas, bet visgi jis aiškiai

parodo didelę nekaltybės vertę. — Didelę nekaltybės vertę aiškiai matome tarp einančių moterystėn. Nei parėdai, nei kraičiai, nei pasogos nėra taip branginami, kaip nekaltybė. Doras bernelis ar dora mergelė greičiau susituoks moterystėn su vargdienne ar vargdieniu laikančiais nekaltybę, negu su turtingais pasileidėliais, nes jie žino, kad nekaltybės vainikėlis yra daug vertesnis negu turtai, o nekaltųjų moterystė esti visumet laimingesnė.

— Net maži kūdikiai nekaltybės vertę ir malonumą liudija. Visi žinome, kaip maži vaikeliai yra malonūs, kaip kiekvienas nori juos paglamonėti, priglausti, su jais pasidžiaugti. O kasgi juose yra tokio malonaus, patraukiančio? — Jų nesutepta nekaltybė. — Taigi matome, kaip žmonės labai brangina nekaltybę, išskyrus tuos, kurie ištvirkimu nustelbė savyje dvasios jėgas, užmušė savyje kilnesnius žmogaus jausmus, o „tapo panašūs į bepročius gyvulius“. (Ps. 48).

3) Angelai nekaltybę labai brangina ir ją gina. Šv. Cecilija po sutuoktvių pasakė savo vyrui Valerijonui, kad jis nedrįstų jos liesti, nes Dievo Angelas saugoja jos nekaltybę. Valerijonas išsigando ir norėjo tą angelą pamatyti. Cecilija pamokino jį tikėjimo dalykų, o jis įtikėjo, apsikrikštijo ir tikrai turėjo laimės regėti Dievo angelą. — Šv. Agnietę nuvestą į paleistuvystės namus, Dievo angelas saugojo ir apgynė nuo paleistuvių, o vieną užsispyrėlį, kuris gero angelo draudimo nepaisė ir prie jos lindo, Dievui leidžiant piktoji dvasia nužudė.

4) Galop net patys velniai nekaltybės bran-

gybę mums rodo, nes jie nė vieną dorybę taip nepuola, kaip nekaltybę, ir tas yra tikru jos didelės vertybės ženklu. Kaip vagys ir plėšikai puola prie didesnių brangenybių, taip ir piktosios dvasios puola prie didesnių ir vertesnių dorybių.

IV.

Kadangi nekaltybė bei skaistybė yra tokia graži, brangi ir naudinga, o beveik visi žmonės yra silpni, be to ji turi visokių priešų daugybę ir nuolat yra rimtas pavojus ją pražūdyti, taigi labai svarbu žinoti priemones, kurių mums reikia imtis, kad tą nepaprastą mūsų dvasios ir kūno turtą išsaugotume. Tų priemonių yra daug, bet čia paminėsime tik svarbesniasias.

1) Pirmiausia nekaltybę reikia tikrai mylėti, nes meilė yra taip galinga, jog savo mylimos brangenybės niekam neišduos ir ją visomis jėgomis saugos. Čia gražiausią pavyzdį duoda mums Šv. Mergelė Marija. Angelas Gabrielius praneša Marijai, kad Ji išrinkta Dievo Sūnui būti Motina, bet išgirdus apie motinystę, tuojau klausia, kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro? Tartum būtų pasakius. Didelė laimė tapti Dievo Sūnaus motina, bet aš pamylėjau nekaltybę tobuliausia meile ir jos net dėl dieviškos motinystės negaliu išsižadėti. Ir tik tada savo sutikimą pareiškė, kai Gabrielius Jai išaiškino, jog be vyro, tai yra neprarasdama mergystės nekaltybės, galės tapti Dievo Sūnaus Motina. — Čia gerai išidėmėkime: Marija dėl nekaltybės meilės buvo pasiryžus išsižadėti Dievo motinystės garbės ir laimės, taigi tuo Ji ir mus moko, kad dėl nekaltybės

meilės ir mes privalome išsižadėti visokių smagumų, turtų, garbės ir viso to, kas galėtų nekaltybei kenkti. Bet ne vienas gal pasakys, jog tuo galima daug ką pralaimėti? Atsakau: nepralaimėjo Marija, nepralaimės nė tie, kurie eis Marijos pėdomis. Dievas jų tyrą meilę gausiai apmokės.

2) Mylint nekaltybę reikia tikrai norėti ją nesuterštą išsaugoti, nes ko tvirtai norime, tą ir gauname. Šv. Tomas Akvinietis paklaustas, ko reikia, kad žmogus būtų išganytas, trumpai atsakė: „reikia norėti“. Šis atsakymas labai tinka nekaltybės laikymui—nekaltybę mylėk ir ją išlaikyti tvirtai norėk, o tikrai ją išsaugosi. Dievas tokiems visumet padeda, o kai kada net stebuklingu būdu. Bet su tais mūsų norais tai tikras vargas: norime ko gero, bet vis dairomės į visas šalis ir atgal, tartum dar kažko ieškodami, ko kito norėdami. Toks padalintas noras yra be tvirtumo ir visada veda pražūtin. Kad taip yra, rodo aiškiai Loto pačios elgesys. Už paleistuvystės kaltes Dievas degina ugnim Sodomą ir Gomorą, tik Lotą ir jo šeimyną paliepė angelams išvesti iš to paleistuvystės lizdo ir uždraudė žiūrėti atgal, o liepė skubintis tolin. Bet Loto pati neiškentė, pažvelgė atgal ir žuvo. Taip žūva visi, kurie neva bėgdami nuo paleistuvystės ugnies, dairosi da vis jos pusėn tartum jos gailėdamiesi. Taigi norint laikyti nekaltybę, reikia be jokios atodairos bėgti tolin nuo paleistuvystės.

3) Gadina nekaltybės dirvą, kas lepina savo kūną tinginiavimu, be saiko valgymu, o ypač alkoholio vartojimu, nes alkoholis nuodija kraują, drumsčia protą, silpnina žmogaus valią, o tuo ir

nekaltybei rengia tikrą pražūtį. Žinodami tą kenksmingumą, privalome jį prašalinti ir prirengti nekaltybei tinkamą dirvą, susilaikydami nuo per didelio vartojimo valgių, o ypač alkoholio, lavintis naudingame darbštume, o tada tikrai mumyse klestės ir žydės skaisti nekaltybės „lelija“.

4) Žinokime, jog nekaltybė yra Dievo dovana, taigi jos ir laikyti negalima vien prigimties jėgomis, bet reikia nužemintai maldauti Dievo padėjimo. Senai jau tą tiesą paskelbė pasauliui Šv. Dvasia išminčiaus lūpomis: „Žinodams, kad negaliu kitaip jos (nekaltybės) paveldėti, jei ne duos Dievas..., aš maldavau jį“ (Išm. 8, 21). Prašykime taipgi užtarimo Šv. Mergelės Marijos ir tų šventųjų, kurie ypatingai pasižymėjo nekaltybės meile. Bet labiausiai maldaukime savo angelo sargo, kad saugotų mūsų kūno ir sielos nekaltybę, kaip saugojo šv. Ceciliją, Agnietę ir kitus (as). Atsiminkime, kad žmogaus kūnas yra Šv. Dvasios gyvoji Bažnyčia ir yra ypatingoje šv. Angelo Sargo globoje, taigi nei savo nei kito kūno ne tik nieku netinkamu nevalia suteršti, bet reikia laikyti didelėje pagarboje.

5) Dažnai rūpinkimės pašvęsti savo kūną ir sielą šv. Sakramentais. Išpažintis yra tartum sargyba prie nekaltybės durų. Kada tik pajuntame gresiantį pavojų iš vidaus ar iš šalies, tuojau per išpažintį praneškime Dievui, atidengkime slaptą priešo selinimą mūsų nekaltybės darželin, o Dievas duos mums jėgų ir priešą nubaidysime arba nugalėsime. Tik nelaukime, kol nusidėsime, nes tada jau per vėlu. Atsiminkime, kad išpažintis ne tik atleidžia nuodėmes, bet taip pat mus gina

nuo nusidėjimų ir saugoja nekaltybę. Dažnai pasitaiko, kad ateina išpažintin tik tada, kada jau nekaltybę paržudė. Verkia kruvinomis ašaromis, bet jomis pražudytos nekaltybės jau neatverks, nes nekaltybė vieną kartą pražudyta, amžinai pražudyta. Jau tada tik kaltės atleidimą gali gauti, bet nekaltybės vainikėlio neatgausi. O tos nelaimės nebūtų buvę, jeigu išpažintin pirmiau, negu nusidėjo, būtų ėjęs ir dvasios tėvui gresiantį pavojų būtų atvirai ir aiškiai pranešęs ir to patarimo būtų paklausęs.

Šv. Komunija vertai priimta — tai geriausi nekaltybės apsaugojimui šarvai, nes ji ne tik pašvenčia mūsų kūną ir sielą, bet da įveda mūsų širdin patį V. Jėzų, nekaltybės davėją ir jos didžiausią mylėtoją, prieš Kurį dreba pragaro galybės ir nuo Kurio bėga paleistuvystės dvasia. Šv. Komunija tai išrinktųjų maistas, vinas gimdas mergeles“ (Zach. 9, 17). Žemės maistas, kaip aukščiau matėme, dažnai nekaltybės dirvą gadina, bet šis dvasios maistas ją taiso, o pačią nekaltybę joje augina ir saugoja. Bet pabrėžiu, kad tik *vertai priimta šv. Komunija* taip išganingai veikia, nes *nevertai priimta šv. Komunija* duoda visai priešingų pasėkų. — Ne pro šalį bus pastebėti, jog kai kas kremtasi tuo, kad ir meldžiasi ir prie šv. sakramentų tinkamai prisirengęs eina, o vis yra kankinamas pagundų ir pilnas blogų palinkimų. Tokiems reikia atsiminti, kad ir šventieji turėjo kovoti su pagundomis ir kūno palinkimais, nes malda ir sakramentai ne visada apgina nuo tų silpnybių, tik visada suteikia jėgų joms nugalėti. — Net Šv. Paulius apaštalas kentėjo di-

deles pagundas ir prašė Dievo, kad jį nuo jų išvaduotų, bet gavo atsakymą: „gana tau mano malonės, nes dorybė silpnybėje tobuleja (2 Kor. 12, 8). Taigi tuo susiraminkime gundomi, nes pagundos ne tik nekaltybės nežudo, ne tik jai ne kenkia, bet da ją tvirtina. Tik žiūrėkime, kad pagundoms nepasiduotume, su jomis nesutiktume, tik drąsiai su jomis kovodami, jas atstumtume arba nugalėtume.

6) Kadangi nekaltybė yra tikra brangenybė tad ją privalome sergėti nuo visokių užpuolimų ir plėšikų, kaip darome su žemės brangenybėmis. Joks protingas turtuolis nesigiria savo turtais ir nenešioja savo brangenybių ten, kur jaučia, kad jam gali kas jas pavogti ar išplėšti. Taip ir mes privalome elgtis su nekaltybės brangenybe. Nesigirkime, nesididžiukime, nes nekaltybė yra ne mūsų nuosavybė, tik Dievo duota dovana, taigi Jam ir garbė priklauso. O vel pasididžiavimas, pasigyrimas yra puikybės ženklu, o puikybė visuomet nekaltbę žudo. Nevaikščiokime be tikro ir svarbaus reikalo į pavojingas vietas, nesusiartinkime su įtariamais asmenimis, nes tuomet piktoji paleistuvystės dvasia pasinaudoja žmonių silpnumu ir išplėšia jiems nekaltybės brangenybę. Šv. Rašto istorija tai patvirtina. Jokubo patriarko duktė Dina įsigeidė pažinti, kaip gyvena moterys tos šalies, kame tuo laiku gyveno Jokubas su savo šeimyna, ir nuėjo į miestą Sichem. To miesto kunigaikštis (Hemor) pamy-lėjo Diną ir išplėšė jai nekaltybės brangenybę, norėdamas ją vesti (Prad. 34). Taip yra ir šian-dien. Jei tik valkiojasi be tikro ir svarbaus reikalo

vaikiniai, o ypač merginos be kitų priežiūros į gužynes, į vakarėlius ar kur kitur, visumet susilaukia minėtos Dinos dalies, tai yra pražudo savo nekaltybę. — Labai gražų atsargumo pamokinimą duoda Tobijo sužiedotinė, kuri taip Dievui prisipažįsta: „Tu žinai Viešpatie, jog niekad negeidžiau vyro ir nekaltą išlaikiau savo sielą nuo visokio pagedimo. Niekad su žaidžiančiais nesimaišiau“ (Tob. 3). — O, kad ir mūsų jaunimas būtų perimtas panašiais jausmais ir kad nesimaišytų su nekaltybės priešais!

7) Būdas kovoti su pagundomis. Pagundos yra vienos vidujinės, kaip blogos mintys, blogi jausmai, o kitos viršinės, kaip blogos kalbos, šlykštūs paveikslai ir t. t., taigi ir kova su jomis ne vienoda. Kokios nebūtų pagundos, su jomis reikia kovoti griežtai ir tuojuo, o nelaukti, kol visai mummyse įsigalės. Reikia nuo jų gintis, kaip ginamės nuo šuns, kada mus užpuola. Nelaukiame, kol jis pasieks mūsų drabužį ar kūną, tik ginamės, kad jo dantys visai mūsų nepaliestų. Arba kada ugnies kibirkštis krinta ant mūsų drabužio ar ant kūno, nelaukiame, kol nukris ir išdeginis skylę ar žaizdą, bet tuojuo nuo jos šalinamės, ją šalin metame, gesiname; taip privalome daryti ir su pagundomis. Jei lenda blogos mintys, tuojuo mesk jas šalin, o mintį nukreipk į ką nors gero, kas tave labiau gali dominti. Jeigu to ne gana šaukis Jėzaus ir Marijos vardo, mąstyk apie V. Jėzaus erškėčiais apvainikavimą maž daug taip: V. Jėzaus šv. galvą bado erškėčių dygliai, o aš leisiu savo galvon blogas mintis ir tuo su bude liais drauge spausiu gilyn V. Jėzaus galvon skau-

džius dyglius? To nepadarysiu! Viešpatie leisk man nuimti nuo Tavo galvos tą skaudų vainiką.

— Jeigu blogi jausmai kyla, tuojau juos rūpinkis numalšinti, kaip išmanai, o jeigu nepajėgi, tuomet kreipki savo mintį į V. Jėzaus kančią; mąstyk apie V. Jėzaus skaudų nuplakimą, kalimą prie kryžiaus, merdėjimą, o tuomet V. Jėzaus skausmai nutildys paleistuvingus jausmus. — Kaip Kristaus kareivis turėk visumet su savim kryželį, o tuo ginklu lengvai nugalėsi Kristaus ir savo priešus. Pažvelk į kryžių su tikra meile, pabučiuok V. Jėzaus kančią, prispauks į prie savo širdies, o tuomet jokia pragaro galybė tavęs neįveiks. — Kaip Marijos tarnas dėvėk Jos rūbelį—škaplierių ir Jos vainiką—Rožančių. Pagundų metu šaukis Marijos pagalbos, o Jos globa tave pridengs ir apgins. Neužmiršk šauktis ir savo angelo sargo.

Jeigu viršinės pagundos tave užpuola, šaukis pagalbos ir tuomet iš aukštybių, o pats ginkis, kaip įmanai ir pajėgi. Jeigu prievarta kas tave traukia nuodėmėn, tada geriausia bėgti nuo užpuoliko, kaip pabėgo Juozapas nuo begėdės moters. Jeigu išbėgti negali, šauk visu balsu kitų pagalbos, kaip šaukė Zuzana užpulta dviejų ištvirkelių. Spiauk į akis arba kad ir lazda drožk tokiam doros plėšikui.

Įsidėmėkime ir tai, jog už atvirus užpuolikus daug pavojingesni slapti gundytojai arba suvedžiotojai. Toki dažnai prisidengia tartum vilkai, avies kailiais ir „meiliais žodeliais iš kelio vilioja“, kaip sako mūsų dainelė. Su tokiais visai nereikia susidėti ir nepaisyti nei jų prašymų, nei žadėji-

mu, nei gązdinimu, ar ko kito. Daugiausia šitokiu būdu prigauna ir išveda iš kelio visoki nakties valkatos. Ateina neva nekalti tik pasikalbėti. O mūsų merginos neturi drąsos atsakyti, įsileidžia vilką suviliotoją, o išvaro V. Jėzų ir savo angelą sargą. Jau pats įsileidimas yra nuodėmė, kuri dažniausia baigiasi visišku nekaltybės praradimu. — Jūs, berneliai, nesivalkiokite naktimis, tartum žvėrys, ieškodami pražudyti savo ir kitų nekaltybę, o jūs mergelės niekadose tokių nepriimkite, tik drąsiai šalin varykite, o jei geru nesitrauks, pakelkite balsą ir šaukitės kitų pagalbos. Kartą šitaip nuvaryti, daugiau nedrįs tokių kvailybių daryti.

Baigdamas, paminėsiu da vieną priemonę kuri labai padeda nekaltybę saugoti. Dažnai panaujink intenciją saugotis viso to, kas gali nekaltybę suteršti arba pražudyti. Rytmetyje pašvesk Dievui visos dienos laiką, pasižadėk nekaltybėje praleisti visą dieną ir rūpinkis tai tikrai įvykinti. Vakare pakartok rytmetinį pasižadėjimą ir da su didesniu rūpesčiu ir atsargumu saugok nakties metu savo nekaltybę, nes nakties tamsumoje piktoji dvasia labiausia medžioja nekaltybės vainikėlių, norėdama juos išplėšti. Pavesk savo kūną ir sielą Dievo Apvaizdai, Marijos galingajai globai ir savo angelo rūpesčiui. Pats gi su baime, bet pasitikėdamas Dievu, savo tvirta valia, karšta ir širdinga malda, šventais atidūisiais apstatyk iš visų pusių tą brangenybę, o tikrai ją išsaugosi.

Štai jau ir nupiešiau įžangoje pažadėtą nekaltybės paveikslėlį. Tiesa, ne toks jis yra gražus ir ne taip žavįs, kaip turėtų būti, nes per silpna

mano plunksna, trūksta man žodžių taip kilniam darbui, bet tikiuosi, kad malonūs skaitytojai į šį paveikslėlį, kad ir netikusiais žodžiais nupieštą, gerai išžiūrės, jį pamils, savo širdin įsidės, o Šv. Dvasia jų širdyse tą paveikslėlį patobulins ir ko aš negalėjau, tą Dievo malonė pabaigs ir papildys.

Duok Dieve, kad šis menkas mano veikalėlis prisidėtų prie bendrų šv. Bažnyčios pastangų ir padėtų mūsų šalies žmonėms, ypač jauniui, nekaltybę pamylėti ir jos skaistybe apšviesti paleistuvystėmis aptemdintą mūsų šalies padangę.

